

[Albrechtsen]

miljøet og landbruget. Hver gang man kommer ind på den problemstilling, bliver formuleringerne underlig luftige, tågede og uforpligtende.

Det er, ligesom ministeren ikke rigtig har kunnet indstille sig på det faktum, at det danske landbrug står over for en omstilling, som vel nok bliver lige så indgribende og omfattende som den kæmpemæssige omstilling, der i sin tid fandt sted, da man byggede andelsbevægelsen op. Jeg tror, at der her ligger en udfordring, som kunne blive en kolossal drivkraft for fremskridtet inden for landbruget, men hvis det udgangspunkt, regeringen her har lagt frem, skal danne grundlag for omstillingsprocessen, kan man på forhånd fastslå, at så vil den mislykkes ikke alene for miljøet og for forbrugerne, men faktisk også i løbet af et eller to årtier for det danske landbrug selv.

Det, som er det afgørende spørgsmål, er at få tilrettelagt omstillingen således, at forbrugernes interesse i sunde produkter, vores alle sammens interesse i et miljø, der kan bevares, grundvandet, havene osv., kan hænge sammen med omstillingen i landbruget. Her må man gå dybere ned og tage fat om nældens rod. Det kan ikke nytte med en så overfladisk redegørelse for disse problemer, som landbrugsministeren her har fremlagt.

VS har i dag fremsat et beslutningsforslag, hvor et hovedelement er, at målet for hele landbrugsproduktionen må være så høj en grad af økologisk dyrkning som overhovedet gør ligt. Det vil sige, at for os er spørgsmålet at nå frem til økologisk dyrkning. Det er ikke spørgsmålet, som det var det for hr. Rønholt, om at opdyrke en niche. For os kan det økologiske landbrug ikke blive reduceret til en niche, som godt nok må få lidt støtte, men så sandelig ikke, hvis det derved kommer til at konkurrere med den bestående produktion.

Det var sådan, hr. Rønholt formulerede det, og dermed satte hr. Rønholt en meget snæver grænse for, hvor langt det økologiske landbrug kan komme til at udvikle sig. I realiteten sagde hr. Rønholt, at det da kan være udmærket, hvis danske økologiske producenter kan hale lidt valuta hjem, men det må sandelig ikke være noget, der griber afgørende ind i den nuværende produktionsstruktur.

Hr. Sønderby var oppe og underbygge det med sin betragtning om, at den nuværende

produktionsstruktur i virkeligheden er økologisk – en helt fantastisk betragtning. Deraf lærer vi, at det ikke er meningen, at man virkelig skal prioritere det økologiske landbrug. Det er kun meningen, at man skal udstille lidt økologisk landbrug i det ene hjørne, men ellers uanfægtet stort set fortsætte i den traditionelle skure.

Det, man kan gøre, er, at man kan omlægge støtten. Der postes jo milliarder i landbruget, først og fremmest via EFs støtteordninger. Man kan omlægge støtten således, at den økologiske dyrkning selvfølgelig får den største støtte pr. produceret vareenhed. Landmænd, der vil gå ned på under halvdelen af det nuværende kvælstofkunstgødningsforbrug, der holder op med at bruge så mange pesticider osv. til ukrudtsbekæmpelse osv., får den næststørste støtte. Tredjemest støtte får de landmænd, der vil nedbryde specialiseringen, der vil indstille sig på en passende blanding af dyr og markafgrøder, således at vi kommer væk fra den miljøødelæggende specialisering. Støtten skal nedsættes for de landmænd, der bare vil fortsætte i den gamle skure.

På den måde kan man lave en omlægning af landbruget, som er gennemgribende, som finder sted over en bred front, og som sammenlagt peger mod, at det langsigtede mål er den økologiske dyrkning.

Jeg har hæftet mig ved, at fru Lone Dybkjær i Politiken den 23. november sagde, at man i den forbindelse bør lave EFs tilskudsordninger om, så man giver tilskud til økologisk landbrug i stedet for til yderligere koncentration, som hun sagde. Nu var der godt nok en ganske anden retning i det, fru Lone Dybkjær udtalte til Politiken, end i det indlæg, hr. Larsen-Ledet fremkom med her i dag på Det Radikale Venstres vegne. Jeg tillader mig at gå ud fra, at retningen i Det Radikale Venstres politik er den, fru Lone Dybkjær har givet udtryk for.

Må jeg i den forbindelse sige, at man ikke skal gøre sig illusioner om, hvad EF vil acceptere på dette punkt. Hvis fru Lone Dybkjær og Det Radikale Venstre mener det alvorligt, og hvis Socialdemokratiet også vil være med, så kommer der på dette punkt en meget alvorlig konfrontation med EF, hvor Danmark må stå fast på sin adgang til at gennemføre en sådan støtteomlægning. Det skal vi ikke vente 10 år på. Vi skal ikke ven-